

Nașterea Domnului (1)

Luca 2

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 19.12.2020, Actualizat: 19.12.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 2

Primul capitol al evangheliei după Luca se termină cu cântarea de laudă și cu prorocia lui Zaharia. Știm că această profeție se referă la timpul minunat al Împărăției de o mie de ani, când poporul va fi atunci eliberat definitiv de cei care îl urăsc și de vrăjmași și când ei vor putea să slujească lui Dumnezeu în toate zilele cu toată evlavia și dreptatea.

Decretul Cezarului August

Acum începe capitolul al doilea și noi suntem iarăși în prezent și vedem poporul în mijlocul vrăjmașilor lui. Probabil s-a gândit că odată cu eliberarea poporului din captivitatea babiloniană poporul este acum pe deplin liber. Dar nu. Deja la mult timp după eliberarea din captivitatea în Babilon, în cartea lui Neemia citim: „Iată, astăzi suntem robi, iar în țara pe care ai dat-o părinților noștri, ca să mănânce rodul ei și bunătățile ei, iată, suntem robi în ea! Și ea dă venitul ei mare împăraților pe care i-ai pus peste noi din cauza păcatelor noastre; și ei stăpânesc peste trupurile noastre și peste animalele noastre după placul lor, iar noi suntem în mare necaz.” (Neemia 9.36-37). Nici un moment nu erau liberi.

Și așa a fost până în momentul acesta, în care începe capitolul nostru al doilea. Cezarul August stăpânește în Palestina. El este reprezentantul celui de-al patrulea imperiu mondial. Trei imperii mondiale au stăpânit deja poporul. Chiar și aprobarea construirii Templului a trebuit luată de la un domnitor păgân – un vrăjmaș. Acum era al patrulea imperiu la putere, imperiul roman. Cezarul August este domnitorul, el, romanul; și Iosif, care este din seminția lui David, este un tâmplar sărac și un rob. August a poruncit și Iosif a trebuit să meargă de la Nazaret la Betleem. Și dacă Duhul Sfânt ne face cunoscut aceasta în felul acesta, atunci este important. Căci deja aici ni se arată în ce stare de umilire va fi născut Domnul Isus. Nu Iosif din familia regală cu soția lui Maria a hotărât să meargă, nu, ci August a poruncit. Însă în realitate și August trebuie să procedeze așa cum vrea Dumnezeu. Căci în cele din urmă El ține frâiele în mână, dacă avem voie să ne exprimăm așa cu reverență. Nu este Cezarul cel care a poruncit lui Iosif, ci Dumnezeu este Cel care i-a poruncit lui Iosif. Aceasta devine clar din versetul 2. Dumnezeu a dat Cezarului gândul să facă un recensământ. Însă Dumnezeu a călăuzit lucrurile așa fel ca recensământul să se facă la un timp mai târziu – abia când Quirinius era guvernator al Siriei, nu, abia când Domnul Isus trebuia să fie născut. Aceasta ne arată foarte clar că în realitate Cezarul era numai mingea de joc în mâna lui Dumnezeu. Și așa cum a fost aici la nașterea Domnului la fel a fost și la sfârșitul vieții Sale pe pământ, când Domnul Isus a zis lui Pilat: „Nu ai avea nici o putere asupra Mea, dacă ea nu ți-ar fi fost dată de sus.”

Iosif și Maria pe drum spre Betleem

Astfel Iosif și Maria merg din Nazaret la Betleem. Da, Betleem, deoarece stă scris: „Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; pentru că din tine va ieși un Conducător care va păstori pe poporul Meu, Israel.” Acesta este Domnul Isus, care trebuia să fie născut în Betleem. Dumnezeu decide să pună în mișcare pe Cezarul mare, puternic și întreg imperiul mondial roman. Întreg imperiul roman, acest imperiu uriaș cu o mulțime nenumărată de oameni trebuia pus în mișcare. De ce face Dumnezeu

aceasta? Pentru ca să aducă pe Iosif cu logodnica lui la Betleem. Dumnezeu poartă grijă ca Iosif să vină la Betleem cu Maria. Ah, ce frumos este să se știe că timpurile noastre sunt în mâna lui Dumnezeu. Noi citim: „... s-au împlinit zilele ei ...” Zilele ei nu erau încă împlinite atunci când August a avut gândul să facă recensământ. Nu, Dumnezeu nu Se grăbește. Abia mai târziu, când Iosif și Maria au ajuns în Betleem, „zilele ei s-au împlinit”. Era timpul când Domnul Isus trebuia să fie născut.

Întâiul născut

„Și [ea] L-a născut pe Fiul ei cel întâi-născut.” În Vechiul Testament se spune: „Un Fiu ni S-a dar – un Copil ni S-a născut.” Dumnezeu ne-a dat pe Fiul Său ca pe Darul nespus de mare. Dar un Copil ni S-a născut, și Sfântul, care a fost născut, trebuia să fie numit Fiul lui Dumnezeu. Acesta este Domnul Isus, Fiul Omului. Pentru aceasta sămânța divină a trebuit pusă în Maria, pentru ca Dumnezeu să poată fi revelat ca Om. Și cu toate acestea Omul acesta era în același timp Dumnezeu, Fiul, pe care Tatăl L-a dat. Fiul ne-a fost dat. Fiul veșnic ne-a fost dat de Dumnezeu. Cum? Prin aceea că a fost născut ca și Copil. Aceasta este un gând prețios și la fel ca în Isaia 9, Duhul Sfânt ne prezintă cu foarte mare grijă și prudent gândul acesta și în Mica 5.1: Domnul Isus trebuia să fie născut în Betleem. Aici trebuia El să vină în lume ca Om. Însă totodată ni se spune că originile (ieșirile) Lui sunt din vechime, din zilele eternității. Om adevărat și Dumnezeu adevărat! Așa de grijuliu scrie Duhul Sfânt, veghind asupra sfințeniei Persoanei Domnului nostru Isus.

El era Om adevărat: „Și [ea] L-a născut pe Fiul ei cel întâi-născut”, așa cum fiecare mamă naște pe copilul ei, așa cum este fiecare copil, care tremură de frig și plânge și îi este foame: „... și L-a înfășat în scutece și L-a culcat în iesle.” Așa descrie Luca. Așa se prezintă toată îndurarea lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este așa de bogat, că El Însuși a venit, ca să locuiască printre noi în starea cea mai de jos, pe locul cel mai de jos, pe care noi ni-l putem imagina. Ce contrast cu evanghelia după Matei! Matei nu ne relatează în felul acesta despre îndurarea lui Dumnezeu. Matei nu ne scrie despre sărăcia lui Iosif și a Mariei. El nu ne relatează despre iesle. El nu ne spune că în casa de poposire nu era nici un loc. Însă Matei ne relatează despre marele Împărat al iudeilor. Acolo se vorbește și despre un semn. Matei ne vorbește despre o stea, semnul gloriei mărețe. În evanghelia după Matei vin înțelepții, cei mari, ca să se închine Domnului. Nimic de felul acesta nu citim la Luca. Aici nu sunt înțelepți. Aici avem pe păstori cu oile lor. Aceștia sunt ultimii, cei mai neînsemnați din popor. Însă la ei era loc în inimile lor pentru El, Cel care stătea așa de sărăcăcios în iesle.

Semnul

Nu, aici la Luca nu vedem steaua ca semn măreț al gloriei și al puterii și al maiestății. Aici găsim un alt semn: „Și acesta vă este semnul: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat în iesle” (Luca 2.12). Că Dumnezeu S-a plecat așa de jos, că Dumnezeu S-a smerit așa de mult, că Dumnezeu a devenit așa de mic ca un copil înfășat în scutece; că El a devenit Om cu adevărat, dependent de mama Lui ca un bebeluș, pe care trebuia să-L hrănească, să-L îmbrace și să-L mângâie; și că în același timp El este Dumnezeul veșnic, așa cum spune Evrei 1.3: „El susține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui”, așa că El a trebuit să dea putere mamei Lui ca să-L țină – toate acestea sunt așa de minunate, că sunt mai presus de mintea

noastră, mai presus de logica noastră. Există oare ceva mai contradictoriu – acest Dumnezeu veșnic în putere și tărie și în același timp acest bebeluș, stând culcat neputincios într-o iesle? Și cu toate acestea este desăvârșit de clar în Domnul Isus. Este așa de desăvârșit, că El era Om aici ca bebeluș înfășat în scutece și dependent de ajutorul mamei Sale. Însă este la fel de desăvârșit adevărat că în același timp El este „Cornul mântuirii”, Mântuitorul și Domnul. Aceasta este minunea la naștere acolo în Betleem. Aceasta este micimea și mărimea Lui.

Nici un loc în casa de poposire

Pentru astfel de lucruri nu este nici un loc în lume: „Nu era nici un loc în casa de poposire”. În „hanul” lumii nu locuiesc cei mici, cei neînsemnați, cei dependenți. Acolo locuiesc cei mari, cei independenți, cei puternici. În hanurile lumii acesteia nu este nici un loc pentru Domnul Isus. Căci acolo unde sunt grăsimile pământului nu este loc pentru Dumnezeu, care vine în smerire.

Este foarte potrivit, că noi găsim cuvântul „casa de poposire” în Noul Testament cu două înțelesuri. O casă de poposire este o cameră de oaspeți, o cameră simplă cu loc pentru oaspeți. Domnul Isus folosește același cuvânt „casă de poposire” în acea situație, când El trimite pe ucenicii Lui să pregătească Paștele (Marcu 13.14): „Unde este camera Mea de oaspeți?” Camera de oaspeți este același cuvânt ca și casă de poposire (han). Și Domnul Isus spune: „Unde este camera Mea de oaspeți?” În casa de poposire a acestei lumi nu este nici un loc pentru Domnul Isus. Și pentru credincios nu este nici un loc în casa de poposire a lumii acesteia. Pentru cei independenți, pentru cei puternici, pentru cei cu autoritate și cei bogați, pentru aceia despre care i s-a spus Mariei că vor fi dați jos de pe tronuri și vor fi scoși afară fără nimic, pentru aceștia este loc în casa de poposire. Dar pentru cei neînsemnați, pentru cei slabi, pentru aceia care sunt ca femeile Maria și Elisabeta, care erau în munți, pentru aceștia este un alt loc. „Casa Mea de oaspeți”, spune Domnul Isus, aceasta este camera de sus, ridicată deasupra lumii acesteia. Aceasta este o cameră de oaspeți și El vrea să-i aibă pe ai Săi aici la Sine. Aici trebuie să fim noi, pentru ca El să ne poată servi, și pentru ca noi să servim masa Lui împreună cu El și unde El ne poate introduce în binecuvântările bogate. Pentru El nu este nici un loc în casa de poposire a lumii acesteia. Dar El are casa Lui de poposire, ca să ne invite, pe noi, credincioșii, să fim la El.

Așa de sărac a devenit Domnul nostru, atunci când a venit pe pământul acesta. Și sărăcia Lui s-a arătat cel mai clar la cruce. Așa de sărac a devenit El, că El a spus: „Păsările au cuiburi și vulpile au vizuini, dar Fiul Omului nu are nici un loc unde să-și pună capul.” A fost un singur loc, unde El a putut pe pământul acesta să-și pună capul. Este același cuvânt! „Și El și-a plecat capul și și-a dat duhul” – acolo la cruce. Acesta a fost singurul loc de pe pământul acesta unde El a putut să-și plece capul; acolo la cruce, când a murit, și apoi mormântul. În rest n-a fost nici un loc pentru El, numai locul morții. Nu este aceasta impresionant?

Păstori pe câmp

Aici în evanghelia după Luca nu sunt înțelepții cei care vin la Domnul. Nu sunt cei mari și cei puternici. Nu este nici un Nimrod, nici un vânător puternic, care vânează animale sau chiar oameni. Nu, Dumnezeu nu poate folosi astfel de oameni. Ci păstori – ca Abel, Moise, David. Păstorii sunt oameni care au o inimă pentru alții, care pot să-și deschidă inima pentru cei lipsiți

de ajutor, care au o inimă pentru Bebelușul din Betleem. Ei făceau lucrarea de slujire noaptea pe câmp la turmele lor. Și apoi îngerul Domnului a stat la ei. Acum citim ceva ciudat. Îngerul Domnului stătea lângă ei, dar mai era ceva alături. Nu un înger cu gloria unui înger stătea lângă ei. Era îngerul și era gloria Domnului. Domnul Însuși Se manifestă aici cu gloria Sa. Aceasta este altceva decât evenimentul când îngerul a venit la Zaharia sau la Maria. Aici este lângă ei gloria Domnului Însuși. Aceasta este gloria din norul din Vechiul Testament. Atunci gloria lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său era acoperită în nor. Dumnezeu Însuși S-a înconjurat cu acest nor și nimeni nu putea veni la această glorie decât numai marele preot o singură dată în an. Însă acum această glorie strălucește deodată netulburată în acest întuneric – gloria Domnului.

Cum putea avea loc așa ceva? Ah, mult mai târziu apostolii au înțeles aceasta: „Și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). Mai înainte se spune în locul acesta: „El a locuit printre noi”, aceasta înseamnă „tabernakelt”, adică El a locuit într-un cort. Nimeni înainte nu s-a putut apropia de Dumnezeu. Nimeni nu a văzut pe Dumnezeu și a trăit! Dumnezeu locuiește într-o lumină de nepătruns. Și totuși Dumnezeu în gloria Sa a venit la noi ca Om. Așa de departe și totuși așa de aproape. El a locuit printre noi – într-un cort. Acest trup al Domnului era învelitoarea în care era inclusă gloria lui Dumnezeu. Era așa, că mulți din Israel au zis: Nu am văzut nimic deosebit la El. Însă păstorii aveau ochi deschiși, ca să vadă gloria Domnului. Gloria Domnului a venit la oameni.

Bucurie în loc de frică

Păstorii s-au temut cu mare teamă. Normal! Poate un om să vadă gloria lui Dumnezeu și să trăiască? „Nu vă temeți”, spune de aceea îngerul, „Pentru că, iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie.” Nu teamă, ci bucurie! Pentru că Dumnezeu nu a venit la oameni în gloria Sa de Judecător, ci în har și îndurare. Dacă ei Îl vor primi, aceasta este o altă chestiune. Însă era o „bucurie mare, care va fi pentru tot poporul”.

Mântuitorul – Hristos Domnul

Pentru că astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor (Salvator), care este Hristos Domnul. Mântuitorul era născut – Cornul mântuirii – Cel care aduce mântuire. Și acest Mântuitor este Hristosul, Mesia, Cel promis de Dumnezeu, și Domnul acesta este Domnul, Iahve, Dumnezeu cu noi, Emanuel. Dumnezeu a fost revelat între noi. Cuvântul a devenit carne și a locuit între noi, Dumnezeu a învăluit aici gloria Sa într-un cort. Ai văzut tu gloria Lui? În Corpul de copil, spus cu reverență, în Copilul din iesle, acolo S-a învăluit gloria divină. El a venit între noi, „locuind în cort” – acesta trebuie să fie semnul nostru. Acesta este un semn! Nu semnul unui fulger, care se vede de la răsărit și până la apus (Matei 24), căci un astfel de semn ar fi însemnat judecată rostită asupra poporului. Trebuia să fie un semn despre îndurarea și harul lui Dumnezeu. Și dacă noi vedem semnul aici în Betleem, atunci acesta este un Copil înfășat în scutece, nu un Copil în cel mai bun hotel din Betleem, ci dintr-o iesle, de unde mănâncă animalele. Îl găsim în locul cel mai de jos din Betleem. Acesta este un semn al lui Dumnezeu pentru poporul Său. Un semn – în El este cuprins un mesaj! Așa este în întreaga Scriptură. Când Dumnezeu dă un semn, atunci El leagă de el un mesaj. Și astfel noi ca ucenici trebuie să fim foarte atenți. Și ce fel de semn este, ce fel de mesaj? Că Isus Hristos

nu vine să condamne, ca Judecător, ci ca Mântuitor – ca Salvator. Și aceasta văd păstorii aici în Betleem, atunci când privesc Copilul, acolo pe locul cel mai de jos, care se poate imagina, Bebelușul care nu se poate ajuta singur, culcat în iesle. Un copil înfășat în scutece.

Tradus de la: [Die Geburt des Herrn \(1\)](#)

Traducere: Ion Simionescu